



**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

14 An milites dubitantes de iustitia belli possint, & debeant principi
obedire?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

alteri ex obedientia obueniens graue sit, & certum. At superiori...

Quinta dubitatio est, an si preceptum superioris sit tibi...

Videris teneri, quia onus, & molestia illa non est aliena a...

Verum (est hoc sit satis probabile) acquirere poteris com...

PUNCTVM XIV.

An milites dubitantes de iustitia belli possint, & debeant Principi obedire.

- 1 Subditi milites obligati sunt obedire, secus alienigena, ex communi sententia.
2 Nullus miles tenetur militare dubius de iniustitia belli, quousque examen premitat.
3 Si subditi non habet aliquam rationem dubitandi, debet dubium deponere, & militare.
4 Proponuntur quadam obiectiones, & fit illis satis.

Propono hanc questionem, vt clarius innotescent quae diximus...

Communis sententia huic quaestioni respondet subditos posse, ubi ratio que esse obedire, secus vero alienigenas, quia in subditis...

Verum in hac re existimo primo, tam subditos, quam non subditos, si dubium habeant fundatum de iniustitia belli, non teneri, imo nec posse militare, quousque examen, quantum commode possint premitant.

Secundo existimo, quoties subdito non se offert aliqua grauis, & bene fundata ratio dubitandi de iniustitia belli, tenetur dubium, vt pote frivolum, & inane deponere, & iustitiam belli praesumere, & militare.

nibus manifestare, quod est grauissimum inconueniens.

Hae ratio (meo iudicio) probat non solum subditum, sed etiam non subditum bellare posse, quoties non se illi offert grauis aliqua ratio dabitandi de iniustitia belli.

Obicies primo ergo quilibet miles poterit iam vni patri se adscribere iam alteri, si praesumere poterit quem ibet Principem praesentem iuste praesentem.

Respondeo hoc intelligi non posse de militibus subditis: ij enim in aduersam partem inclinare non possunt ob crimen laesae maiestatis, & inobedientiae.

Obicies secundo, Neminus possessionem suffragari, cum Princeps eo ipso, quod bellum indicit, priuat alterum Principem iure possidendi, & ad executionem sententiae a se prolatae procedit bello.

Respondeo sententiam, & iudicium vnus Principis, alteri non subiecto praediacare non posse, neque tale iudicium dicendum est proprium sententiam, cum sit contra inauditam partem, & quae non tenetur coram ipso comparere.

Pro peniori intelligentia huius disputationis de dubia conscientia inquiri potest an dubium iuris, vel facti sufficiat in materia irregularitatis, vt quis irregularitatis sibi vindicat proprium locum, ibi discutendam remitto.



DISPUTATIO IV.

De Conscientia scrupulosa.

PUNCTVM I.

Quid sit scrupulus, & an contra illum quis agere possit.

- 1 Definitur scrupulus.
2 Contra scrupulum agere licitum, & laudabile est.
3 Proponuntur quadam obiectiones. Fit illis satis.

Missis variis sententis dicendum est cum communi, scrupulum esse leuem suspicionem, seu existimationem ex leuibis rationibus ortam, qua quis inducitur ad credendum, vel dubitandum esse peccatum quod reuera non est.

Agere contra scrupulum non solum licitum, sed laudabile esse est ferè omnium sententia, vt constat ex Doctoribus

DE CASTRO PALACIO...